

Πώ! πώ! τί σ'ἔκκ μπόλικκ, μὰ νὰ καὶ φασουλάκια,
νὰ φῶν τὰ Φασουλάκια μου μετὰ τῆς Φασουλιῆ,
καὶ τίποτε μεταξωτὰ τῆς ὥρας μαντυλάκια....
ἀπὸ γιαντίν ἀνώνημο μὰς ἔχουμε σταλή.

Νὰ! κ' ἑνὰς τενεκίς λαδοῦ... ἀνοίξετε τὸ κρούσι...
μὰ νὰ κ' ἱλαρίαι τῶν Καλαμῶν, σπουδαίαις ὀηλοῦ...
ἀφήνατέ με μερικίαις νὰ σταίλω τὸν Τρικουπη,
ποῦ θάλλωσα μὰς; τὰκνε μὲ τῆς ἱλαρῆς κλαδί.
Πῶ! πῶ! ἱχαρίαι τρικουβέρτασι κ' εὐτυχισμέναι χρόνοι...
ἴστε καὶ τοῦτο τὸ κουτί μὲ μπακλαβά γεμάτο...
ὁ Λαχανάκος τέττειλε μαζὶ μὲ τὸν Κάρωνν,
ἄχαροπλάσσαι δυνατοὶ μὲ γούστο ντυλικάτο,
καὶ τίποτα δὲν ἔχουμε καλλίτερο νὰ κάνουμε
παρὰ μ' αὐτὸν τὸν μπακλαβά τῆς πίκρας νὰ γλυκάνουμε.

Νὰ καὶ σταφίδα μπόλικκ ἐκ τῆς παρακρατήσεως...
ὁ Ψάλλωτς μὰς τὴν ἔστειλε κ' ὁ Παππαρωτινός,
πρὸς χρῆσιν καὶ καταχρήσιν τῆς νησιτικῆς ποιήσεως,
διὸ κ' αὐτὴν τὴν δωρεὰν θὰ ψάλλω ἱμνωτάς,
καὶ μὲ σταφίδαις στρώσει τὸν κρεβάτι νὰ κρομούμαι
καὶ τόσα νομοσχέδια τοῦ Λορδου νὰ θυμοῦμαι.

Νὰ καὶ μπουκάλας μὲ κρασί... ἄμάν, Χριστί, κ' ἄς φεῖξ...
ἀφήστε τὸ νὰ χυνεταί... εἶναι πολὺ κ' ἄς τρέιξ...
νὰ καὶ ρακί, κονιάκ, σαρτριζ, λικέρ τοῦ Καλικούνη...
γ' αὐτὰ τὰθάνατα ποτὰ καθίνας μὰς φθονί...
ἰδοὺ καὶ μία μωροῖα καὶ ὀσμυλιότο σκαυνί,
μὰ νὰ μὰς στείλουν ἔπρεπε καὶ κάμποσο σκαυνί.

Νὰ καὶ γραβάτα τοῦ συρμου μὲ τῆς φωτιῆς τὸ χρώμα
καὶ μὲ τσατσάρα γὰ μαλλιά καὶ στιχαρίαι ἄκουμα...
Ὀχρὸ! πὸς δὲν πρελλαινομαί... τὰ βλεψὰ καὶ χροῦμα...
ἱμνοὶ τὸ σπῆτι-μου μὲ κἀσπας καὶ κἀσπιν...
ἰδοὺ καὶ μὲ ὀυτογλιρὶς ταῦτά μου νὰ παστρωῶ...
κ' ἔτσι ν' ἄκουω πρὸ καλὰ τοῦ Λόρδου τὰ κανόνια.

Ποτὶ μου δὲν ἱπρόσμηκα τοιαύτας ἀμειβάσαι...
νὰ καὶ μελίνας ἑστὸ κουτί Σαρκασοτῆς χαλβῆς,
ὅπου κινεὶ τὴν ὄρεϊν τοῦ καθενὸς λιμάρη
κ' αὐτὸς ὁ Γκιουλ ὁ σκύλος μου μὲ πόθο τὸν φερμάρι.

Χαρῆτι ὅσῃν πανήγυριν ἐνὸς ἀνδρὸς ἀστέιου,
ποῦ φαίνονται τὰστὰ τὰ ἀπείρακτα καὶ σκίτα...
καὶ κουκουπιδία μωστειλαν μεγίθους τεραστίου,
τῆς δεκαετηρίδος μου τρεὶ κομὶ ἰλ φὸ μπουκίτα,
ἀλλ' ὅπερ σπουδαιότερον—Χριστοῦλη μου βοήθα—
καὶ μὲ βαρβάτη καὶ τρανή μου στέλλουν κολοκίθα
κολοκιδίνια καυκάλα μ' ἐκίνην νὰ βαρῶ
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ.

Μὰ σὲ τίτοιαν ὄλη
πρέπει καὶ κοντύλι,
νοῦς Ὀμηρικὸς ἄσπερ...
γὰ νὰ τὰ στείλῃ
καὶ νὰ τὰ συντάξῃ
περιστατικῶς.

Ἄπριλης εἶναι γύρω μας, ἀνοῖθιν τὰ χαμομήλια,
κ' ἀγάλλεται ἡ ζῦλην τοῦ Φασουλιῆ φαμήλια.
Ἥμεραι μέλλοντος χρυσοῦ θαρρῶ πὸς ἀνατίλλουν
καὶ μὲ τὰ δῶρα τὰ πολλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ χάνουμε...
τιμὴ καὶ δόξα πρὸς αὐτοῦ; ὅπου μὰς τ' ἀποστέλλουν,
τιμὴ καὶ δόξα καὶ γὰ μὰς ποῦ τὰ παραλαμβάνουμεν.

Γουαίκα, μὲ ὅτῃ σάλα μας τὴν κολοκίθα βάνε
νὰ τὴν κυττάζουν τὰ στραβὰ τοῦ καθὲ ντυλικάτου...
εὐχαριστήσετε θερμῶς καὶ τὸν γενναῖο Τζάνε,
ποῦ τὸν ἔπειραξ' ἔλλοτε γὰ τὰ Λατινικά του.
Ἐστὴν ὄρεϊν τοῦ ὀρεϊλταί τῶν δῶρων ἡ πληθώρα,
αὐτὸς τὸ κίτρον κ' ὁ πυρὴ τῶν δωρεῶν ἐφάνη,
ἂν δὲ ὄρῃνα λογίζωνται τῶν Καλαμῶν τὰ δῶρα,
ἀλλ' ἡ καρδιά τῶν δωρητῶν πολὺτιμα τὰ κάνει,
κ' ἄς μὰθῃ πὰς ὁ μελετῶν τοῦ κόσμου τὰ συμβάντα
πὸς βίρει ἀμειψίται σὺντ σαιμπίτιρις πάντα.
Ζῆτω λοιπὸν φαναξέτε τῶν Καλαμῶν ἡ πόλις
κ' ὁ γενναϊοκαρδὸς λαὸς τῆς Μισσηνιά; ὄλης.

Ὅμως εὐχαριστήσετε καὶ ὁδο καλοῖς κορυφαίς,
ἴθουν τὸν Βελισσάρειν ματα τοῦ Κυριακοῦ,
ὅπου τοῦ ἐθουσοῖσαι ἡ δεκαετηρίς
κ' ἐν μέσω τῆσις κρῖσταις καὶ σάλου ἰθινοῦ
προσφέρονται σὰν εὐγενεῖς γενναίους κ' ἀτιθάσους
νὰ φιλλιόισουν σὺρρα αἰτῆς κόρης μου, τὸ βάσος,
χωρὶς γ' αὐτὸ τὸ κόψιμο ποσῶν ν' ἀνταμειβῶν,
κ' ἡ Μούσαις πῆς κρησφύγετον δὲν ἔχουν νὰ κρυθοῦν.

Ὁὐ μὴν θὰ τρέξω ἀπ' ἐκεῖ μὲ μόνους καὶ λεβάντα
ἑστὰς φωτογράφους ἀδελφὰς, εἰς τὰς κυρίας Κάντα,
ποῦ χάρισμα προσφέρουσι καὶ μὲ φωτογραφίσησιν,
κ' ἀβάντα ὅτῃς πλάσας τὸν τὰ μούτρη μου ν' ἀφῆσιν,
κ' ἐγὼ ποῦ καθὲ δωρεάν καθόλου δὲν ἀρούμαι,
ἀπανταίως μάλιστα μεγάλως συγκαίνομαι,
θὰ βγάλω εἰςως πληρωμὴ τὴν κλασικὴν μου φάσσα
νέανι φοβίρ' ἀδίκαστην γὰ τῶν Ραμνῶν τὴ ράσσα.

Μὲ τίτοιμα κ' ἄλλα ἔξαφικὰ κοντέω νὰ στατίω
καὶ δὲν εἰσεῖω ποιοῦς καὶ ποιητῆς νὰ πρωτευχαριστήσω.
Μὰ κ' ὁ Γ'κηνάκις—τί γλυκὰ! παρόμοια δὲν εἶδα—
μὲ τίτοιμα μούστειλε κ' αὐτὸς κ' ἡμῶσις τὸ σπῆτι,
κ' ἂν δὲν σελήῃ ἡ βίβα μας ὅτῃν δεκαετηρίδα
ροβὸ ποτὶ δὲν ἔχωμα γὰ τὸν Δρομοκαίτη.

**Ἐκαὶ ὁ λόγος ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τοῦ λογιγράφου τοῦ Μπτοβῆ, εἰς ἰδιου γνωστοῦται,
ἴθ' ἦσαν τ' ΑΓΡΗΘΑΟΛΟΓΙΑ, τὰ ἔργηματά του,
ὅρασι σὴν τῆν ἐποὶ καὶ μορφομοβῆται...
καὶ κλασικὴν ἄποδῃκα καὶ ἰδιουμοῦ γέμαται...
ἔκει καὶ σκάνδαλα πολλὰ καὶ γλώσσας ἰδιουμοῦ...
τὰ δίδει μῆμισον ἔργημά τ' ἄστω κ' ἡ Ἐρῖαια.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προστατεῖου, κοινοῦ τοῦ κολῶς.